

V pristanišču sta stopila Dujmo in Adrijan v stražnico in od tam v staro mestno hišo. Dobili so za spremstvo par vojakov, rablja in par hlapcev. Pot do samostana dominikank je šla navzgor po strmi ozki stezi. Pod cerkvijo se je odprl svet. Viden je bil samostan za debelim zidom in pred tem zidom je stala hišica na vrtu. Na vratih hišice je stala ženska, ki je vila roke in se ozirala v nebo. Ko je zagledala Adrijana, ki je stopil sam naprej, je skočila k njemu in prosila: »Gospod, pri vaši časti vas rotim...«

»Gospa Bertina, kaj je z Anco?« — se je prestrašil Adrijan.

»Moj Bog!« je zavpila Bertina, »saj ste vi to! Bodi Bog zahvaljen, pričakovali smo vas, poslali tisoč pošt, pa ste prišli ravno prav. Je prišel pred kratkim in mi vele, da grem k častitim sestram po Anco. Ždaj ji obeta gradove iz zlata in zahteva, da se vzameta v kratkem.«

»Da, poročil se bo!« stisne Adrijan svoj meč in pokliče oprezno spremeljevalce. Obkolili so hišo, Adrijan in vojaka sta stopila v vežo. Slišal se je Djokovičev glas: ... »Kupil sem krasen grad v Sevilji, in če ti ni ta všeč, bomo poiskali kaj drugega; obsul te bom z biseri.« Žalostno je odgovoril sladki deklški glas: »Vem, dobrotnik moj, da vam moram biti hvaležna, vendar mi je vse prehitro... Potrpite vendar še nekaj mesecev, še nisem sešila vse bale.«

»Niti dneva ne bom več čakal, je že vse pripravljeno, zadosti dolgo si morala tičati za zidovi. Kaj, jočeš se, nehvaležnica?«

Adrijan je sunil v vrata in zavpil: »Anca! To je morilec tvojega očeta in matere, to je gusar! Ladja, na kateri mori in ropa, je tvojega očeta, je tvoja. Biseri, ki jih obeta, so tvoji.«

»Adrijan! Adrijan!« je kriknila Anca in sunila Djokoviča od sebe.

Čuden, grgrajoč glas je prišel Djokoviču iz grla: »Umri, pasji sin!« In preden sta mogla vojaka vmes, se je zasvetilo bodalo. Anca je kriknila in se zgrudila v Adrijanove roke. Zaslonila ga je s svojim telesom. Kri je bruhnila Anci iz rane, Bertina je zakričala divje, in položila sta Anco na posteljo. Djokovič je vrgel bodalo po tleh, se zgrudil na kolena in se jokal: »Tega nisem hotel, tega ne! Anca, poglej me še enkrat, Anca!«

»Gospodovo Telo,« je šepetala Anca, Bertina je mašila rano, Dujmo je tekel v samostan. Vojaka sta mignila rablju, hlapca sta prinesla verige in vklenila Djokoviča. »Hodi!« ga je sunil rabelj. Toda Djokovič se je zgrudil na kolena poleg Adrijana in vpil: »Anca! Odpusti! Pri ranah Odrešenikovih te prosim! Poglej me še enkrat — za odpuščanje! Saj nisem hotel tebe.«

Kri ni vrela več iz nedolžnih ust. V lice je zaplula smrtna bledica. Težko so se dvignile trudne veke, oči umirajoče so pogledale skrušenega morilca, iz ust je stokalo: »Naj ti od-pu-sti Bog, ka-kor ti od-pu-šcam...«

Sojatoslav:

Jutro v polju.

*V megleni ravnini prepevajo kosci,
preden jutranjico božjo zvon zazvoni.
Od motnih gora se vetrovi budijo,
v meji zeleni ptič živ žorgoli.*

*Ko človek jutranje poljane prebrede,
na koncu roke razprostre ves močan,
z nasmehom zajame vedrine in zdravja
za ves božji dan.*

Ivan Matelič:

Osamelost.

*Tiho sanja list zeleni,
bratec veter ga je uspal,
k njemu skrbno, božajoče
iz daljave je priplaval.*

*Kdo nocoj pa bo pri meni,
kdo se z mano pogovarjal,
kdo bo duši zapuščeni
tolažilne sanje ustvarjal?*